

Signes forstand blev heldigvis ikke skadet af sygdommen. Men hun har måttet lære alt forfra...

Signe svømmer sig rask

For Bent og Connie Seeberg Hansen blev alle forældres mareridt til virkelighed. Deres elskede Signe på kun tre år fik meningitis og lå bevidstløs hen. Signe overlevede, men havde hun mon taget skade?

En søndag midt i april 1989 blev Signe fra Haderslev syg med dårlig mave og høj feber. Hun var måneden før fyldt tre år, en rigtig lille charmetrøld, som ingen kunne stå for. Hendes forældre, Connie og Bent Seeberg Hansen, var lidt bekymrede. Men på den anden side: Små børn får tit høj feber, der går lige så hurtigt, som den kommer.

Om tirsdagen syntes de aligevel, det trak for længe ud, og fik fat på vagtlægen, der beroligede dem med, at det var meget normalt, at Signe havde den høje feber og disse trækninger. De stode på hans ord, men heldigvis ikke længere end til torsdag. Nu havde Signe ikke spist eller drukket siden søndag, hun var slap og afkræftet, feberen fortsatte. Det kunne da ikke være rigtigt! Familiens egen læge kastede ét blik på Signe – hun skulle omgående på sygehuset. Her fik Signe Stesolid mod feberkræmper og blev samme dag overført til sygehuset i Sønderborg, hvor lægerne tog en rygmarsprøve, der viste, at Signe havde meningitis med betændelse ikke alene i hjernehindnen, men også i selve hjernen.

– Vi glemmer aldrig den tid, hvor vi ikke anede, om vi fik lov at beholde Signe. Hun var bevidstløs, så stille og slap. Bent og jeg var begge hos hende i de første kritiske dage, også da hun gav det første spæde livstegn:

Ja, Bent lettede altså en lille vind... og i det samme kom der antydningen af et smil hos Signe.

Lidt senere spurgte Bent hende, hvilken stue hun skulle være på i børnehaven, hvor hun længe havde glædet sig til at starte. „Gul...“, lød det utydeligt fra hende, og så vidste vi, at hun nok skulle overleve. Lægerne havde advaret os om risikoen for alvorlige følger, men det betød intet. Bare hun levede, skulle vi nok klare selv dyb åndssvaghed.

Connie og Bent skiftedes de næste fire uger til at

være indlagt med Signe. Så kom hun endelig hjem til sine to storebrødre, Morten og Lars på dengang 13 og 11 år. De forgudede den lille efternøler.

Men da Signe kom hjem, var hun langt fra rask. Hendes forstand fejlede intet, men hun måtte igen lære alt det, hun havde lært før sygdommen: At spise, gå, lege, tale. Det var hårde tider for familien, der pludselig fik et stort spædbarn i huset, men alle deltes om at bringe Signe fremad.

For Connie kom reaktionen først på dette tidspunkt.

– Jeg gik ned med flaget, siger hun. – Jeg blev så uendelig træt, og det skyldtes selvfølgelig, at mens det var værst med Signe, undertrykte jeg al min angst og uro – undtagen en enkelt gang, hvor jeg tog hjem til mine forældre i Vojens for at tude. Det kunne jeg ikke hjemme på grund af Morten og Lars, syntes jeg. Bent var det også slemt for, men han bed det i sig, som mænd har for vane.

Og som om familien ikke havde været gennem nok, fik den en ny og pludselig sorg. – To måneder efter at Signe var udskrevet, blev

Hele familien har hjulpet med til at få Signe fremad igen. Her er det far og mor og storebror Lars. Morten var ikke hjemme, da Hjemmet var på besøg.

Gudrun Gjesing
træner Signe,
mens mor
Connie ser til.

min far syg en søndag og døde morgenen efter på intensivafdelingen på Haderslev sygehus, hvor jeg var sygehjælper på en anden afdeling. Det var smitsom meningitis, men en anden type end Signes, der ikke var smitsom. Det undersøgte lægerne straks.

Selv om Signe gjorde fremskridt, var det dog klart for alle, at hendes balance og motorik havde taget skade. - Hun kunne ikke skelne højdeforskelle, så derfor løftede hun benene højt i vejret, når hun gik. Hun vaklede og blev svimmel, og hun havde så meget hovedpine, fordi hun gik med disse stive skridt. I børnehaven var der imidlertid en medhjælper, der var meget interesseret i gymnastik, og hun spurgte, om vi ikke ville lade Gudrun Gjesing kikke på hende. Jo selvfølgelig, hvis det kunne hjælpe Signe.

Special-træning i vand

Gudrun Gjesing er ansat af Haderslev kommune som børne-ergoterapeut, og hun forklarede Bent og mig, at der var ekstra muligheder

ved en træning, hvor musklerne får hjælp af vandet. I foråret 1990 begyndte Signe på det særlige hold i svømmehallen, hvor Gudrun træner bevægelseshæmmede børn. Nogle har støttepædagog med, men heldigvis kunne Signe klare sig med mig, så vi var af sted et par gange om ugen i den første tid, derefter en gang pr. uge. Det gik meget hurtigt fremad.

Signe elsker sin svømme-træning, men den lærer hende nu ikke at svømme, for den tager specielt sigte på gangtræning og udvikling af balance, koordination af bevægelser og så videre. Så fader Bent, der er landbrugsmaskinsmed, opfylder hendes hede ønske om at svømme rigtigt ved hver lørdag at gå til svømning med hende. Der melder Connie nemlig fra: - Jeg har aldrig været nogen vandhund og kan ikke svømme, siger hun. - Men jeg har da overvundet min værste vandskræk ved at gå til træningen med Signe. Det manglede bare, at jeg ikke kunne klare det!

I dag er Signe sluppet af med sin hovedpine, fordi hun har lært at give efter i knæene. Hun går langt bed-

re og har endda fået opfyldt sit hedeste ønske om - ligesom andre børn - at måtte gå med træsko.

Vi er så taknemlige

- Man kan faktisk kun se hendes vanskeligheder, når hun løber, siger Connie. - Så er hun stadig lidt usikker og bruger hele kroppen i stedet for bare benene. Men det skal hun nok også med tiden komme over. Og hovedsagen er under alle omstændigheder, at hun er mindst lige så glad og livlig som alle andre på hendes alder. Hun er endda så kvik, at hun prøver at „snøre os“, hvor hun kan komme af sted med det: Mens hun var på hospitalet, sov Bent og jeg skiftevis hos hende, og da hun kom hjem, sov hun inde hos os. Men det skulle jo have en ende, og så lovede vi hende to kroner for hver nat, hun blev hos sig selv. Det gik hun med på, fordi hun sparede til en cykelkurv, og pengene hobede sig sammen.

Da hun havde købt kurven, kom hun igen og ville sove hos os. - Nu har jeg jo fået min cykelkurv og behø-

ver ikke flere penge, sagde hun.

Lige efter sygdommen var vi slemme til at forkæle hende, og hvem ville ikke være det? Men nu er vi ved at finde hverdagen igen, og Signe er med sine fem år en meget nem lille størrelse, der bare skruer charmen på for at se, om den går... Så det falder efterhånden på plads af sig selv, siger Connie og tilføjer:

- Det er umuligt at forklare, hvor taknemlig man bliver for at beholde sit barn - og for at hun endda bliver rask igen, takket være Gudrun Gjesings indsats. Jeg må sige, at det har bragt vores familie tættere sammen - og at vi nyder hver dag lidt mere. Vi er blevet klar over, at så mange af de ting, man plejer at gå op i, er ligegyldige. Man skal aldrig udsætte gode oplevelser, for pludselig kan det være for sent. ■

Tekst:

RUDY
STIGØ

Foto: Knud Nielsen